

เจ้าโย่งย้อนแผน

เทวินทร์ เอี่ยมมี
เรื่อง และภาพประกอบ

คำนำ

ถ้าไม่ใช่นิทาน ก็คงเป็นเรื่องยากอยู่ไม่น้อยที่จะเห็นสิงโต ยีราฟ ม้าลาย และกวาง
อยู่ร่วมกันฉันท์เพื่อนได้จากการที่เติบโต เล่นหัวมาด้วยกันแต่เล็กแต่น้อยตามจินตนาการ
ของเทวินทร์ เอียนมี ผู้เขียนเรื่อง และด้วยความแตกต่างกันของเพื่อนกลุ่มนี้นี่เอง ที่ทำให้
เกิดเรื่องราวสนุกที่ต้องใช้ไหวพริบเอาตัวรอดกันเล็กน้อย ความสนุกจะตึงตัง ๆ เข้าสู่สาระ
อันเกี่ยวเนื่องกับความซื่อสัตย์ต่อเพื่อนร่วมกัน ร่วมนอนอย่างแนบเนียนอีกด้วย

มิตรภาพ เป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลายาวนานในการสานสร้าง อย่่าให้ความคิดลัษณ
ชั่ววูบมาทำลายมิตรภาพลงภายในพริบตา เพราะนั่นย่อมนำมาซึ่งความเสียใจไปตลอดชีวิต
เลยทีเดียวน

สำนักพิมพ์ปลาตะเพียน

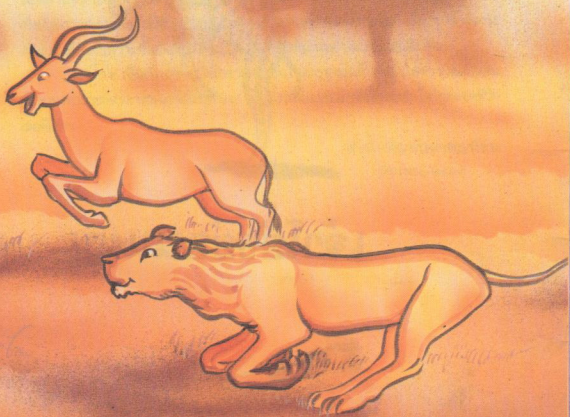
มิถุนายน ๒๕๓๔

เจ้าโย่งข้อนแพน

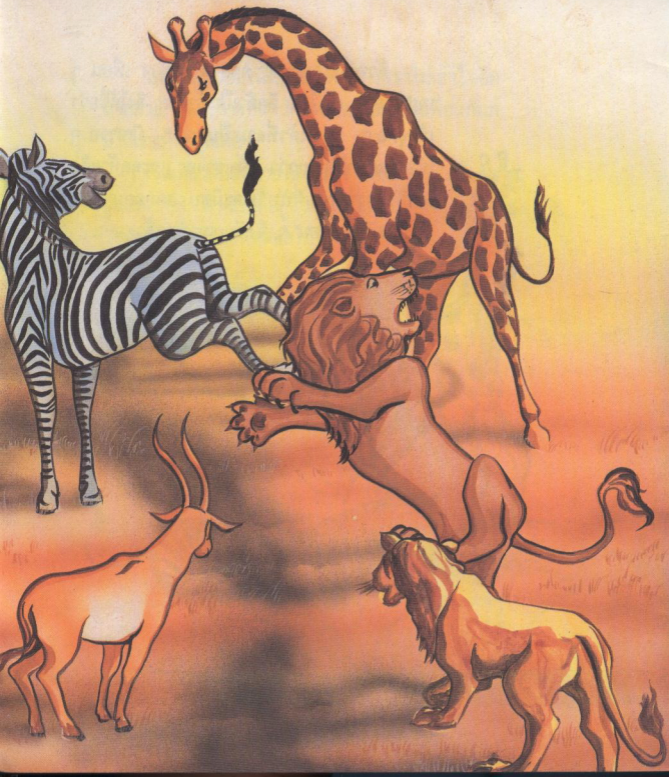
บนผืนแผ่นดินนี้มีสิ่งแปลก ๆ ที่เราไม่เข้าใจอีก
มากมาย และการที่สัตว์ต่างชนิดกันมาเป็นเพื่อนกันก็
มีให้เราเห็นอยู่เสมอ

เช่นเดียวกับสี่สหายในเรื่องนี้ หลังจากต่างก็หลง
ฝูงมาพบกัน พวกเขาก็อยู่ด้วยกันตั้งแต่นั้น และสัญญา
ว่าจะเป็นเพื่อนรักกันตลอดไป

ตัวหนึ่งเป็นยีราฟ คอยาว ขายาว เพื่อน ๆ
เลยเรียกว่า เจ้าโย่ง อีกตัวเป็นม้าลาย จึงได้ชื่อว่า
เจ้าชุดลาย ส่วนตัวที่สามเป็นกวาง มีเขางอ ๆ
เพื่อนเลยพากันเรียกว่า เจ้าเขางอ และสุดท้ายคือ
เจ้าสิงโตรุ่มรอนุ่มที่นับวันจะมีขนงอกออกมาที่คอ
เพิ่มมากขึ้น เพื่อน ๆ จึงเรียกเขาว่า เจ้าคอขน

มีอยู่หลายครั้งที่สี่สหายตกอยู่ในอันตรายจากการรุกรานของสัตว์อื่น แต่พวกเขา ก็ปลอดภัยเสมอ

เจ้าโย่งมีคอยาวจึงสามารถเห็นศัตรูก่อน และร้องเตือนอย่างรวดเร็ว เพื่อให้อีกสามตัวเตรียมพร้อม และเมื่อมีการต่อสู้กัน สี่สหายซึ่งต่างก็มีอาวุธ ประจำกายทุกตัวจะผนึกกำลังกันต่อสู้ จนศัตรูยอมแพ้ ถอยหนีไปทุกครั้ง

การรวมหมู่ช่วยเหลือกันเช่นนี้ นับว่าจำเป็น เพราะที่ทุ่งหญ้าแห่งนี้ อันตรายเกิดขึ้นได้ทุกนาที

และเพื่อความปลอดภัย สี่สหายจึงตกลงกันอยู่เวรยามในเวลากลางคืน ด้วย โดยผลัดเปลี่ยนกันคืนละตัวเรียงลำดับไป

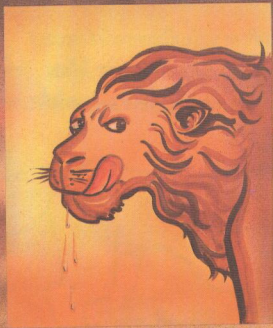

ด้วยเหตุที่เจ้าคอชนเป็นนักล่าหากินเนื้อสัตว์อื่นเป็น
อาหาร พอได้เวลาหากิน มันก็จะแยกตัวไปตามลำพัง
ในขณะที่เพื่อนทั้งสามของมันหากินอยู่ใกล้ ๆ กันตลอด
วัน

หลายวันมานี้ เจ้าคอบขนหาเหยื่อไม่ได้สักตัว มัน
เดินทางจนอ่อนแรงโดยที่ท้องของมันไม่มีอาหารอยู่เลย
“หิว ฉันทิวจ้ง ตั้งแต่เข้ายังไม่ได้กินอะไรเลย”
เจ้าคอบขนรำพึงขณะยืนระเหยเหมือนจะเป็นลม

กล่าวกันว่า ความหิวสามารถเปลี่ยนผู้ดีให้เป็นโจรได้ ยิ่งผู้
ที่มีจิตใจโลเลและมีนิสัยไม่เชื่อสัตย์อยู่บ้างแล้ว ก็ยิ่งทำชั่วได้ง่าย
เมื่อพระอาทิตย์จวนจะลับขอบฟ้า เจ้าคอกขนก็เดินสะเปะ
สะปะ หมดเรี่ยว หมดแรงกลับมาหาเพื่อนทั้งสาม

ทันทีที่มองเห็นเพื่อน ๆ กำลังยืนเล็มหญ้าอยู่ห่างไปไม่กี่ร้อย
รู้ตัว พลันความคิดชั่วร้ายก็เริ่มเกิดขึ้น

“อาหาร...ดูสิ แต่ละตัวล้วนอ้วน ๆ ทั้งนั้นเลย ถ้าได้จับ
กิน เราคงอ้วนไปหลายวันทีเดียว” เจ้าคอขนคิดไปพลางน้ำลาย
ไหลไปพลาง

เจ้าโย่งคอยามองเห็นเจ้าคอบนดินมาแต่ไกลจึงร้องบอกเพื่อน

“นั่นแน่ะ...เจ้าคอบนเพื่อนเรามาโน่นแล้ว” เพื่อน ๆ ทั้งสามต่างดีใจ

ในการกลับมาของเพื่อนเช่นทุกครั้ง

เมื่อเจ้าคอบนมาถึง เพื่อน ๆ ก็ยิ้มต้อนรับอย่างรักใคร่ เจ้าชูดลयर้องทักออกไปว่า “เป็นไงคอบนเพื่อนรัก วันนี้หาเหยื่อได้เยอะไหม ทำไมทำทำอ่อนเพลียอย่างนั้นล่ะ”

เมื่อได้ยืนดั่งนั้น เจ้าคอขนก็แก้งกลบเกลื่อนพิรุณของตัวเอง
กลับแสรั่งทำท่าหะมัดหะแมงขึ้นมาทันใด

“ฉันเธอทำท่าอ่อนเพลีย...เปล่านี้ รู้ไหมวันนี้ฉันสบายใจ
ที่สุดและมีแรงที่สุดเพราะหาอาหารได้เยอะ คินนี่ฉันคงจะหลับ
เป็นตายไปจนเช้าตะวัน โด่งเลย”

เมื่อได้ยืนดั่งนั้นเพื่อน ๆ ก็พลอยดีใจไปกับความโชคคิของ
เจ้าคอขนด้วยมีกัแต่เจ้าโย่งตัวเดียวที่นั่นกณนในคำพูดของเจ้าคอขน
ยิ่งนัก ได้แค่คิดงีบ ๆ อยู่ในใจว่า ก็ฉันเห็นมันเดินดุดัดตุ่มา
แต่ไกล และที่คุยว่าได้อาหารมากมาย ท้องแห้ง ๆ อย่างนั้น ไม่
ได้กินอะไรมาเลย ยังจะน่าเชื่อมากกว่า

คืนนั้นเจ้าคอบนอนอนคิดวางแผนอยู่จนดึก ในขณะที่ท้อง
ก็เริ่มร้องหาอาหารมากขึ้น ๆ

“คืนนี้เจ้าซูดลายอยู่เเวร ถ้าเราจะจับมันกินก็ต้องจับมันกิน
ตอนที่มันอยู่เเวรนี้แหละ เพราะเป็นเวลากลางคืน เจ้าเพื่อนอีก
สองตัวคงไม่เห็นเราแน่ รุ่งเช้ามันก็จะพากันคิดว่า สัตว์อื่น
เข้ามาทำร้าย และต่อไปมันก็จะออกมาให้เรากินวันละตัว ๆ”
เจ้าคอบนอนคิดด้วยความกระหึ่มยั้มย่อง

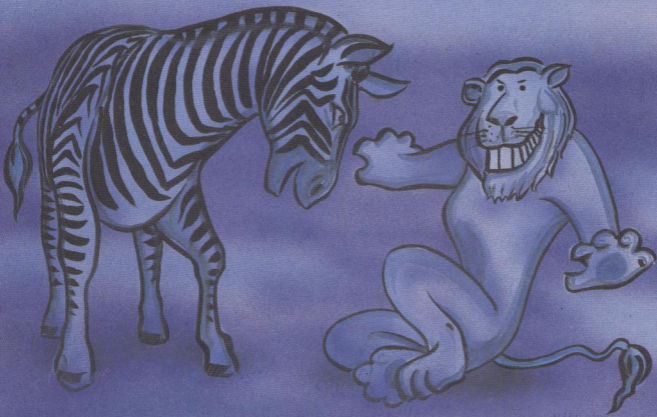
คิดดังนั้น มันจึงค่อย ๆ ย่องเข้าไปหาเจ้าซูดลายทางข้าง
หลัง หมายถึงกระโดดกั้ตคอกให้ลึนฤทธิ์โดยไม่ให้มีเสียงร้องเลย
แต่การทำงานครั้งแรกของมันล้มเหลว เมื่อเจ้าซูดลาย
เหลียวมาเห็นเสียก่อน

“อ้าว...คอบขนนั่นเอง ดึกตื่นปานนี้ ทำไมยังไม่นอน” เจ้า
ชุดลายรื่องถาม

“เอ้อ ๆ ๆ คือ ๆ ๆ...ฉันออกมาฉี่จะเพื่อน ดึก ๆ ฉันมักปวด
ฉี่เรื่อยเลย”

ว่าแล้วเจ้าคอบขนก็แก้งทำเดินไปฉี่ แล้วจึงกลับไปนอนตามเดิม

คืนต่อมาเป็นเวรของเจ้าเขงอบ้าง

เจ้าคอบนยังไม่ละความพยายาม พอได้เวลาสมควร
ก็เริ่มงานครั้งที่สอง มันค่อย ๆ ย่องมาข้างหลังหมาย
จะขย้ำเจ้าเขงอให้เต็มเขี้ยว

เจ้าขาของซึ่งระวังตัวอยู่แล้ว ก็เหลียวมาเห็นเช่นเดียวกัน จึงร้องทักออกไปโดยไม่ได้ระวางเพื่อนเลยแม้แต่น้อย

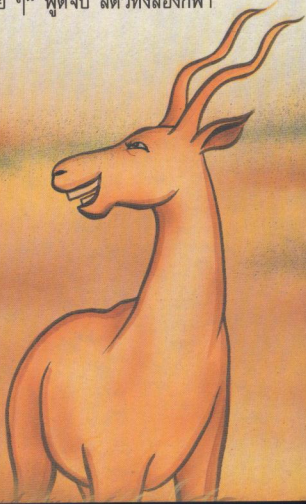
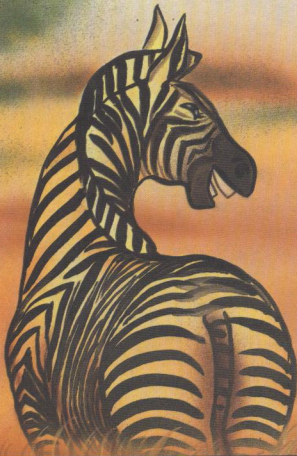
“อ้าว...คอกขนทรอกหรือ นอนไม่หลับหรือไงเพื่อน”

“ปะ ๆ ๆ เปล่า...ฉันปวดฉี่ ฉี่ออกมาฉี่เท่านี้เอง แะะ ๆ ๆ ” เจ้าคอกขนยืมเหยย ๆ ก่อนที่จะแก้งทำเดินไปฉี่เหมือนเมื่อคืนก่อน

ถึงตอนกลางวัน เจ้าคอขนออกไปหากินที่อื่นเช่นเคย สัตว์
กินพืชทั้งสามซึ่งหากินอยู่ใกล้ ๆ กันก็พูดคุยกันอย่างเพลิดเพลิน
“เมื่อคืนนี้ เจ้าคอขนเพื่อนเราออกมาฉี่กลางดึก สงสัยจะ
ปวดแยะ” เจ้าเขางอพูดพลางหัวเราะชอบใจ

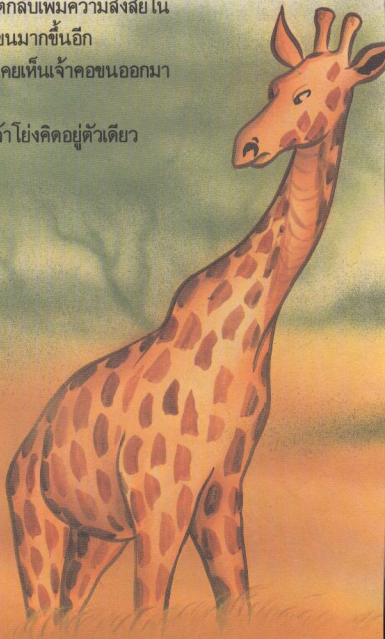
“เมื่อคืนก่อนก็เหมือนกัน” เจ้าชุดลายพูดขึ้นบ้าง “ตอนนั้น
ฉันอยู่เวรนึกว่าสัตว์ร้ายเข้ามาแล้ว ที่ไหนได้เจ้าคอขนนี่เอง เห็น
บ่นว่าตอนกลางคืนมันจะปวดฉี่บ่อย ๆ” พูดจบ สัตว์ทั้งสองก็หัว
เราะ

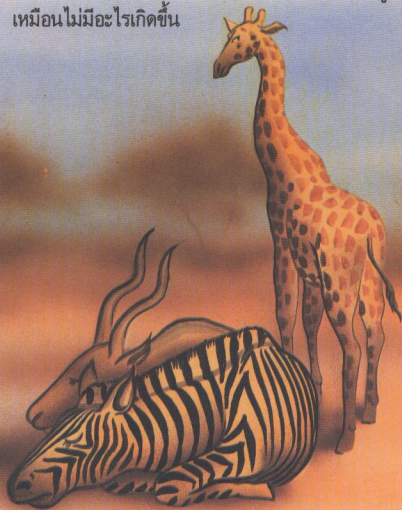
ส่วนเจ้าโย่งไม่ขำด้วย แต่กลับเพิ่มความสงสัยใน
พฤติกรรมแปลก ๆ ของเจ้าคอขนมากขึ้นอีก

เอ๊ะ...แต่ไหน แต่ไร ไม่เคยเห็นเจ้าคอขนออกมา
นี้กลางดึกเลย

ซักจะยังไง ๆ เสียแล้ว เจ้าโย่งคิดอยู่ตัวเดียว

เพื่อให้หายสงสัย เจ้าโย่งจึงได้คิดแผนการที่จะพิสูจน์ความจริง โดยไม่ได้ปรึกษาบอกเพื่อนอีกสองตัว ด้วยเกรงว่า เจ้าชุดลายกับเจ้าเขงจะตำหนิเอาว่า ระวังได้กระทั่งเพื่อนฝูงของตนเอง คินที่สามเป็นเวรของเจ้าโย่ง เจ้าโย่งออกไปอยู่เวรตามปกติ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ส่วนเจ้าคอกชนก็ขำเลื่องมออยู่เงียบ ๆ พลังคิดในใจว่า
คืนนี้ได้กินเนื้อสัตว์คอยาวตัวนี้แน่ ๆ คิดพลางมันก็ยิ้มกับอาหาร
มือใหญ่ที่จะมาถึงในอีกไม่นานนี้

พอดตกถึง สิ่งที่เจ้าโย่งคาดคิดไว้ก็เกิดขึ้นจริง ๆ เจ้าคอน
ค้อย ๆ ย่องเข้าข้างหลังเหยื่อของมันอย่างเงียบกริบที่สุด เพราะ
จากความ ผิดพลาดเมื่อสองคืนก่อนสอนให้มันย่องเบายิ่งขึ้น

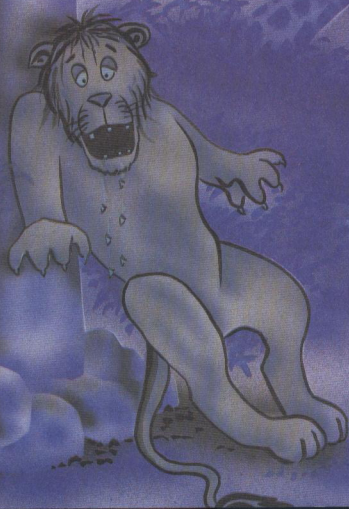

ใจเย็น ๆ ...ประต๋ยวก็จะได้กิน
เนื้อหวาน ๆ แล้ว ไกล้เข้าไป
อีกนิต..อีกนิต มันคิดอย่างกระ
หยมใจขณะที่ย่องเข้าใกล้เหยื่อ
พอได้ระยะดีแล้ว ก็กระโดดเข้า
จับคอเจ้าโย่งทันที

พอฟื้นอันแหลมคมของเจ้าคอขนปะทะกับคอของเจ้าโย่ง
มันก็รู้ได้ทันทีว่า สิ่งยาว ๆ ที่มองเห็นเหมือนคอยีราฟนั้น แท้ที่
จริงเป็นท่อนไม้แข็ง ๆ ท่อนหนึ่งที่เจ้าโย่งนำมาปักเอาไว้ กว่าที่
รู้ว่าถูกเพื่อนซี้จนกลก็หายไปเสียแล้ว

“โอ๊ย...ฟื้นฉันหักหมดเลย”
เจ้าคอขนร้องลั่น

ส่วนเจ้าโย่งซึ่งซ่อนตัวคอยที่อยู่ ก็ได้โอกาสกระโดด
เข้ามาจับเจ้าคอบขนผูกติดไว้กับเสาไม้ที่เป็นต้นเหตุให้ฟัน
ของมันหักเกือบหมดปากนั่นเอง

ต้องขอพบ
อีกที...

เมื่อความจริงถูกเปิดเผยเช่นนี้ รุ่งเช้าสัตว์ทั้งสามจึงได้ลง
ความเห็น ว่า จำต้องตัดความเป็นเพื่อนกับเจ้าคอบนตั้งแต่บัดนี้
ส่วนเจ้าคอบน แม้จะสำนึกตัวได้ว่า ไม่ควรทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนั้น
กับเพื่อนเลย แต่ก็ยังรู้สึกอับอายจนไม่กล้าอยู่ส่วหน้ากับเพื่อน ๆ อีก
จึงจำใจเดินจากไปด้วยน้ำตานองหน้า

“กลับมาอีกนะ ถ้านายแน่ใจว่านายสบายใจแล้ว และไม่
คิดหักหลังเพื่อนอีก พวกเราจะให้อภัยเมื่อถึงวันนั้น”
เสียงเจ้าโย่งพูดไล่หลังเจ้าคอบนที่ค่อย ๆ เดินห่างออกไปอย่าง
รู้สึกซาบซึ้งในไมตรีของเพื่อน ๆ

